

Landsledelsens beretning

DKP/ML 10. kongres

**8.-10. april
2004**

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Kampen for velfærd og demokrati, mod den borgerlige regering
3. Kampen mod Unionen skal forstærkes
4. Kampen mod imperialisme og krig
5. Den kommunistiske enhedsproces
6. Om DKP/ML
7. Danmarks røde dagblad i god udvikling
8. International solidaritet
9. Bilag
 - a: DKP/ML's internationale aktiviteter
 - b: Udgivelser

Indledning

Gode kammerater!

Kort tid efter at vi kunne fejre DKP/ML's 25 års jubilæum, er vi nu samlet til partiets 10. kongres. I de kommende dage vil vi vurdere partiets arbejde i lyset af den udvikling, der er sket nationalt og internationalt. Denne kongres vil stille skarpt på de kommende opgaver, vores parti står overfor i kampen mod den borgerlige regering og den nyliberale politik, i kampen mod imperialismen, krig og den europæiske unionsbygning.

Af særlig betydning bliver spørgsmålet om den kommunistiske enhedsproces, der vil løbe som en rød tråd i alle kongressens diskussioner og beslutninger i lyset af den markante udvikling, der er sket, siden vi sidst var samlet til kongres. Nu er tiden kommet til at gøre status over processen og beslutte, hvordan vi mener processen skal videreudvikles.

Samlingen af den kommunistiske bevægelse i Danmark har været en lang og kompliceret proces. Der findes ingen lette genveje. Processen skal bygge på et solidt fundament. På baggrund af de sidste to års udvikling og ikke mindst de sidste måneders intense proces mellem landsledelserne i DKP/ML og KPID er meldingen enslydende fra alle partiets afdelinger: Enhedsprocessen skal fortsættes.

Kampen for velfærd og demokrati, mod den borgerlige regering

Kommunalreform, Strukturkommission, skattestop, angreb på fagforeninger og A-kasser og senest kampagnen »*Noget for Noget*« er nøgleelementer i den borgerlige regerings nyliberale politik og såkaldte idékamp, der vil smadre en lang række af resultaterne af arbejderklassens kamp igennem 150 år.

Det er helt grundlæggende forandringer, den borgerlige regering er i gang med, som om de sidste års alenlange række af forringelser, privatiseringer og nedskæringer ikke er nok. Nu er man ved at kridte banen op til et opgør omkring selve velfærdssamfundets kerne.

Den borgerlige regering har med den såkaldte kommunalreform lagt op til at gennemføre den største omlægning af den offentlige sektor i tre årtier. Det er et ideologisk betinget opgør med de kollektive, sociale og skattefinansierede ordninger. Men det er samtidig et afgørende skridt i den liberale plan for at gøre spørgsmålet om velfærdsordninger til et nyt profitabelt marked for private monopoler.

– Anders Fogh Rasmussens regering kom til magten med løfter om at forbedre velfærden. I virkeligheden vil den, i fuld overensstemmelse med EU, åbne hele den offentlige sektor for private virksomheder.^{1}*

Dette var det klare budskab fra DKP/ML's 9. kongres, som desværre viste sig at holde stik.

Planen om kommunalreformen er et eksempel på, hvordan regeringen forsøger at sløre sine mål. Det er samtidigt et meget vigtigt eksempel på betydningen af, at kommunisterne tager udfordringen op og kaster sig ind i kampen med klare ideer og holdninger til, hvordan vi mener, samfundet skal udvikle sig. Kampen for demokratiet er et meget vigtigt spørgsmål i denne sammenhæng. Vi er imod, at der skabes yderligere

1: Politiske udtalelser fra DKP/ML's 9. kongres. Forlaget Arbejderen 2002.

distance mellem befolkningen og politikerne, fordi det vil gøre nye nedskæringer lettere. Derfor vender vi os også imod, at den offentlige sektor omlægges i smarte selskabsformer udenfor politisk kontrol. Politikerne skal naturligvis kunne stilles til ansvar for den politik der føres.

Spørgsmålet om hvordan man mest rationelt og hensigtsmæssigt kan opbygge velfærdssamfundet og den offentlige sektor i det hele taget, hænger naturligvis nært sammen med, hvilke funktioner der skal varetages. Men regeringen forsøger at skille tingene kunstigt ad. Diskussionen om velfærden er lagt i en syltekrukke i den såkaldte velfærdskommission, der først vil afslutte sit arbejde efter det næste folketingsvalg. Da velfærdskommission er sammensat med et flertal af tilhængere af privatisering, udlicitering og individuelle forsikringsordninger, er dens konklusioner imidlertid ikke så vanskelige at forudse.

Debatten om struktur raser underligt løsrevet fra diskussionen om kommunernes opgaver, og det er helt bevidst. Stregerne tegnes i øjeblikket på Danmarkskortet over de fremtidige storkommuner. De bedst stillede kommuner søger sammen, mens de fattigste og måske især udkantskommunerne vil stå tilbage med deres voksende vanskeligheder med at få skattekrone til at dække de stigende udgifter.

Udgifterne til skoler, ældrepleje og hospitaler i de tyndt befolkede områder kan kun reduceres gennem betydelige serviceforringelser og institutionslukninger i landområderne. Derfor peger udviklingen i retning af, at komunalreformen vil betyde et endnu mere skævvredet Danmark.

Dansk Industri og Servicekoncernernes Brancheorganisation (HTS) forventer, at den kommende kommunalreform bliver startskuddet for en omfattende udlicitering og privatisering af den offentlige sektors kerneområder. Når kommunerne sammenlægges, skal arbejdspladserne i udbud, og de store private koncerner med ISS i spidsen står på spring. De lugter milliardprofitter i takt med at de presser på for at den offentlige sektor likvideres.

Voksende classeskel

Statsministeren har utallige gange afblæst klassekampen. Samtidig har regeringen ført den mest brutale nedskæringspolitik. Med den ene hånd er der lagt loft over bistandshjælpen. Regeringen forventer selv, at det vil koste de fattigste mennesker i dette land 136 millioner kroner. Med den anden hånd har man, f.eks. i kraft af skattestoppet, givet skattelettelser i milliardstørrelsen til de mest velstillede på samfundets top.^{2*}

Danmarks rigeste monopol, A.P. Møllerkoncernen har på få år fordoblet sin formue, blandt andet på grund af den koncessionsaftale, koncernen har med den danske stat og ved at stille sig i aktiv tjeneste for den amerikanske krigsmaskine.

I stedet for at benytte det forestående udløb af aftale om Nordsøolien til at sikre, at de danske naturrigdomme kom hele befolkningen til gode, valgte regeringen at forære A.P. Møllerkoncernen olien i de kommende 30 år. Og for at understrege privatiseringsvanviddet vil man nu også sælge DONG og den øvrige danske energisektor. Dermed bliver det endnu vanskeligere at opbygge en samlet miljørigtig energipolitik, hvor det danske folk selv både ejer og træffer beslutningerne. Nu vil man lægge den samlede energipolitik i hænderne på danske og udenlandske monopoler, der kun er drevet af at sikre aktionærerne størst mulig profit. Hvad det betyder for prisudvikling, forsyningssikkerhed og miljøet, har vi allerede set skræmmende eksempler på fra udlandet.

Det er monopolernes profitjagt og den nyliberale politik der skaber hovedproblemerne i det danske samfund. Det er ikke befolkningens retfærdige krav om en menneskelig tilværelse. I et forsøg på at legitimere angrebene mod velfærden har regeringen fremmanet den såkaldte ældrebyrde som et gigantisk spøgelse, der skal skabe afmagt i befolkningen.

Det er blevet omfattende dokumenteret, blandt andet af Fagligt Ansvar og OK 2004, at den såkaldte forsørgerbyrde er *tidens største løgn i den*

2: I følge Told og skat har de rigeste 10 procent sparet omkring 900 millioner i skat på fast ejendom alene på grund af skattestoppet.

økonomiske debat.^{3*} Arbejdsgiverne og regeringen undgår behændigt at forholde sig til de mere end 800.000 mennesker i den arbejdsdygtige alder, som det kapitalistiske samfund har presset ud af arbejdsmarkedet. Der er således masser af ledige hænder i samfundet til at producere og give velfærden et generelt løft. Monopolerne og deres regering ønsker en grundlæggende anderledes kurs.

Der har aldrig været flere rigdomme i det danske samfund, end der er i dag, men de bliver stadigt mere ulige fordelt. De rigeste ti procent på samfundets top bliver ikke alene rigere og rigere, de kan fylde en stadig større del af landets samlede indkomster i deres bugnende pengetanke.^{4*} Det var en proces, der begyndte at tage fart allerede under Poul Nyrup Rasmussens socialdemokratiske regering. Den borgerlige regering trådte bare yderligere på speederen.

Den økonomiske krise er nu for alvor nået til Danmark. Det har skabt voksende arbejdsløshed. Men årsagen til den stadigt stigende arbejdsløshed skal også søges i monopolerne masseafskedigelser, på trods af at de har store økonomiske overskud. Deres målsætning er at optimere profitten ved at lave fyringsrunder.

På det seneste er fyringer og fyringstrusler blevet kombineret med krav om direkte lønnedgang. En koncern som SAS har åbenlyst forsøgt at sætte de ansatte i de nordiske lande op imod hinanden. Man lagde også et voldsomt pres på de ansatte i forbindelse med flytningen af billetsalget til Asien. Det er med garanti ikke sidste gang, at vi har set en sådan provokerende afpresning, som afspejler den politiske situation i øjeblikket.

Den antimonopolistiske alliance

Det er DKP/ML's opfattelse, at kampen for velfærden og demokratiet i bund og grund hænger uadskilleligt sammen med kampen mod Uni-

3: Forsørgerbyrden, et politisk valg, Fagligt Ansvar og OK 2004 september 2003.

4: I 1990 fik de 10 rigeste procent af befolkningen 22 procent af den samlede indkomst i samfundet. 10 år senere var deres andel vokset til 24.6 procent.

onen. Som et aktivt redskab for monopolkapitalen kæmper EU for udlicitering og privatisering af den offentlige sektor. Samtidigt betyder EU's økonomiske politik, at man bekymrer sig om inflation og renten, men ikke om arbejdsløsheden eller den stigende fattigdom på samfundets bund.

DKP/ML har påpeget behovet for at opbygge en bred folkelig bevægelse i forsvaret for velfærden. En alliance mellem ansatte og brugere og på tværs af de forskellige sektorer, sådan som vi gentagne gange har set udkrystallisere sig i kampene mod de kommunale budgetter, i forsvaret af de lokale sygehuse og måske ikke mindst i protesterne mod de seneste finanslove.

Disse kampe har forenet fagbevægelsen, de faglige ungdomsorganisationer, kunstnere, u-landsorganisationer og mange andre i fælles demonstrationer og markeringer imod det nyliberale vanvid. Det er i disse kampe, at vi har set kimen til den antimonopolistiske alliance, vi kæmper for at opbygge for at tage det grundlæggende opgør om magten i samfundet.

Fagbevægelsen skal fornys

Da den borgerlige regering kom til magten, sendte det chokbølger dybt ind i fagbevægelsen. Blandt de fagligt aktive stod det hurtigt klart, at fagbevægelsen var den afgørende organisation i kampen mod højre. Men der var behov for at rydde op, fordi fagbevægelsen i alt for høj grad var blevet upolitisk og var sandet til.

Derfor blev der igangsat en proces for at politisere og forny fagbevægelsen, blandt andet gennem dannelsen af *Fagligt Ansvar*. Med dette afsæt har der været afholdt en række vellykkede konferencer, udgivet materialer og nedsat arbejdsgrupper. Der er blevet arbejdet målrettet med at formulere en fælles politisk platform, som kan forene den kæmpende del af fagbevægelsen.

Det har været vanskeligt at mobilisere i laget af tillidsfolk, blandt andet på de store industriarbejdspladser. Det afspejler også kommunisternes

svage rodføste her. I flere byer er der taget skridt til at opbygge netværk af aktive tillidsfolk. Det er en utrolig vigtig, men også en vanskelig opgave, der kun kan løses gennem målrettet arbejde.

I den forløbne kongresperiode er der igen kommet en række kritisable forhold frem om fagbevægelsen. De enorme lønninger og bengnaveriet i fagtoppen. BUPL's gyldne håndtryk i millionklassen. HK's overvejelse om at fratage de arbejdsløse stemmeretten omkring overenskomsten og sidst FOA's overvejelse om at indgå en overenskomst med kristelig arbejdsgiverforening. Men der er også en positiv og modsatrettet tendens til at gøre op med disse ting, som hænger medlemmerne ud af halsen. Det er vigtigt at den kamp føres videre og uddybes.

Det er DKP/ML's opfattelse, at fornyelsen af fagbevægelsen og den politiske fornyelse hænger sammen som ærtehalm. Den faglige enhed må skabes på arbejdspladserne, i kampen for højere løn, kortere arbejdstid og bedre arbejdsmiljø, imod enhver EU-indblanding i danske overenskomster.

I en situation med forestående gigantfusioner i fagbevægelsen mellem bl.a. SID og KAD er det helt afgørende at tiltrække og mobilisere medlemmerne. Fagbevægelsen må klart og entydigt melde ud, at fagforeningerne skal være kamporganisationer, der kæmper for medlemmernes interesser. De skal understøtte aktivitet og organisere, først og fremmest på arbejdspladserne.

De overenskomster, der nu er forhandlet på plads, ligger milevidt fra de krav, som er rejst på arbejdspladserne og i de aktive fagforeninger. I solidaritetens navn burde der have været et markant løft af mindstelønnen kombineret med generelle lønstigninger til at løfte de mange hundredetusind arbejdere, der får mellem 88 og 95 kroner i timen. I stedet fik man en tre-årig overenskomst med mulighed for reallønsfald. Der blev ikke sikret en forøget ferieprocent. I stedet får overarbejde og fleksibel arbejdstid endnu bedre vilkår.

Det er en beklagelig kendsgerning at OK-forliget desuden giver arbejdsgiverne ret til at lade overarbejde efter en konflikt udføre uden overtidsbetaling. Det er arbejdsgiverpolitik, som endnu engang under-

minerer konfliktretten. Det er et elendigt og helt uacceptabelt resultat. Derfor har DKP/ML støttet opbygningen en stem nej-kampagne.

Den såkaldte barselsfond har været det helt store stridspunkt under forhandlingerne. Efter DKP/ML's opfattelse er det en fuldstændig absurd situation, fordi en barselsfond ikke hører hjemme i en overenskomstforhandling. Det er et velfærdsgode, der bør komme alle kvinder til gode, og som derfor bør vedtages af Folketinget.

Kampen mod den borgerlige regering

I takt med at den borgerlige regering har fået stadigt større vanskeligheder, vokser muligheden for at vælte regeringen ved et kommende folketingsvalg. DKP/ML har aktivt kæmpet mod den borgerlige regering og støttet enhver aktivitet, der har svækket og undermineret regeringens indflydelse.

Efter vores opfattelse er kampen mod den nyliberale politik ikke først og fremmest en parlamentarisk kamp. Det er for snævert og kortsigtet alene at kæmpe for at bringe en socialdemokratisk regering til magten, med eller uden ministre fra SF.

Det solidariske velfærdssamfund er et værn for arbejderklassen imod det nyliberale mareridt, som vil overlade alt fra hospitaler til børnepassning og ældrepleje til profithungrende monopoler og gøre velfærden direkte afhængig af tegnebogens størrelse og ikke af den enkeltes behov.

I en situation hvor selve velfærdssamfundets kerne er truet, må fagbevægelsen rykke i felten og forsvare det velfærdssamfund, som den selv har været den afgørende kraft i opbygningen af.

Det er ved at kombinere den traditionelle faglige kamp med disse nye udfordringer, at vi ser hovedelementerne i fagbevægelsens fornyelse og politisering. Der er her vi ser kernen i den politiske platform, som der skal kæmpes for, også på den anden side af et regeringsskifte.

DKP/ML og det parlamentariske arbejde

Blandt de opgaver, vi opstillede på partiets 9. kongres, var som en del af enhedsprocessen mellem kommunisterne at gennemføre en diskussion om det parlamentariske arbejde i en strategisk sammenhæng.^{5*} På baggrund heraf har landsledelsen udarbejdet forskelligt materiale, som har været offentliggjort i Arbejderen, hvor der også har været en større debat om dette tema.

Afsættet for landsledelsen har været, at vi opfatter Enhedslisten som en nær allieret, vi ønsker et tæt samarbejde med, og som vi i dag opfordrer til at stemme på til folketingsvalg.

Enhedslisten er ikke og ønsker heller ikke at blive et kommunistisk parti. Det er naturligtvis Enhedslistens eget valg. Hvis Enhedslisten havde samme strategi som kommunisterne, kunne man naturligvis diskutere et fælles parlamentarisk arbejde. Det ville også være muligt, hvis Enhedslisten alene begrænsede sig til at opstille et strategisk delmål, som kommunisterne var enige i. Men sådan er virkeligheden nu engang ikke. Derfor er det efter DKP/ML's opfattelse på sigt nødvendigt, at kommunisterne sammen opbygger en selvstændig parlamentarisk platform.^{6}*

Under hvilken form det skal foregå, vil fremtiden vise. Vi har understreget, at vi står med flere muligheder.^{7*} Vi har samtidigt peget på, at vi er positivt stillet overfor at undersøge muligheden for at danne fælles kommunistiske lister op til det kommende kommunal- og amtsvalg, som et første skridt i at opbygge et fælles kommunistisk arbejde på det parlamentariske område.

5: DKP/ML's opgaver. Udtalelse fra DKP/ML's 9. kongres. Forlaget Arbejderen 2002.

6: Debatindlæg af Jørgen Petersen i Arbejderen den 25.02.04. Se www.dkp-ml.dk.

7: Se f.eks. 12 teser om kommunisternes strategi af Sven Tarp. Se www.dkp-ml.dk.

Kampen mod Unionen skal forstærkes

Da DKP/ML holdt sin 9. kongres for to år siden, var den borgerlige regering i fuld gang med at forberede det danske EU-formandskab i anden halvdel af 2002. På kongressen besluttede vi at arbejde for at udnytte det danske formandskab til at styrke den folkelige EU-modstand og skepsis i hele sin bredde og arbejde for, at manifestationerne under EU-topmødet blev præget af paroler vendt mod EU.

Med dette afsæt arbejdede partiet for at styrke Folkebevægelsen mod EU. Samtidigt deltog vi aktivt i opbygningen af Stop Unionen og NGO-Forum Stop Volden, der arrangerede Folkemødet i Københavns gader og NGO-forummet på Holmen, helt i overensstemmelse med den kurs partiets 9. kongres havde fastlagt. Vi satte vores præg på de politiske kampe, der sikrede unionsmodstanderne det nødvendige manøvrerum i Stop Volden og i den proces der sikrede, at ingen i København gik i en politifælde, som det tidligere var sket i blandt andet Gøteborg i 2001.

Unionsmodstanderne kom på gaden i tusindvis den 14. december 2002. Også DKP/ML blev i høj grad synlig med en farverig blok, i nært samarbejde med KPiD. Partiets bredt anlagt enhedslinie viste i praksis sin rigtighed. Vores indsats skabte respekt om DKP/ML, og nye kammerater gik med i partiet.

At protesterne under det danske EU-formandskab blev afviklet fredeligt, skyldes demonstranterne. På trods af en række provokationer fra civile politifolk, lod folk sig ikke provokere. Det lykkedes ikke magthaverne at bruge de folkelige protester som anledning til at stemple EU-modstanden og antiglobaliseringsbevægelsen som voldsfanatikere. Tværtimod. Det blev de provokerende betjente, der stod tilbage med et forklaringsproblem.

Det var ikke kun unionsmodstanden der var aktiv. Globaliseringsbevægelsen lavede mange og flotte aktiviteter og tiltrak især et stort antal unge. Det var derfor, at landsledelsen efterfølgende besluttede at arbejde målrettet for, at denne bevægelse forstod EU's imperialistiske

karakter, og at EU er den vigtigste organisation i forhold til at gennemtvinge den nyliberale politik på det europæiske kontinent.

Turbo på unionsbygningen

For blot et år siden fremstod EU som en splittet og handlingslammet magt. USA havde med stor succes spillet landene ud mod hinanden i Irak-spørgsmålet. Men Irak-krigen har ændret det politiske billede på verdensplan markant. USA's åbenlyse provokationer var som en rød klud for øjnene af de europæiske monopoler. De udstillede den sandhed, at Unionen er en økonomisk kæmpe, men fortsat svag politisk og militært.

I stedet for at forårsage handlingslammelse i EU, betød Irak-invasionen derfor det stik modsatte: Resultatet var, at der blev sat fornyet turbo på unionsopbygningen. I ekspresfart blev den nye forfatning for den europæiske forbundsstat udarbejdet og forhandlet mellem landene. I dag er det først og fremmest spørgsmålet om magtfordelingen der skiller.

Der er tale om en uhyre vidtgående forfatning. Den traktatfæster EU's imperialistiske ambitioner på verdensplan og åbner for opbygningen af et egentlig militært-industrielt kompleks under Unionens ledelse. Men den giver også de europæiske monopoler forstærkede værktøjer i klassekampen indadtil i Unionen.

Den betyder frem for alt en centralisering af beslutningsprocesserne i det politiske apparat. Målet er at sikre, at monopolernes politiske krav kan føres igennem uden at blive forsinket og udvandet undervejs. Den åbner for, at EU kan gennemtvinge en harmonisering af social- og arbejdsmarkedspolitikken i landene i overensstemmelse med monopolernes krav om lavere løn, større lønspredning og mindre social sikkerhed. Den baner vejen for en harmonisering af retsvæsen og politi i Unionen, samtidig med at EU har antaget en uhyre bred terrorisme-definition og sat gang i en stærk intensiveret overvågning og registrering af samfundskritiske organisationer og personer. Alt sammen efter amerikansk forbillede.

EU tager forholdsregler for at kunne kontrollere den politiske og sociale uro, som uværgeligt vokser frem med den forstærkede klassekamp. Den verserende kampagne for at etablere et berufsverbot mod kommunisterne i EU^{8*}, skal ses i denne sammenhæng. Den illustrerer klart, at de sorte kræfter er på spil igen. I demokratiets navn forsøger de at knægte demokratiet.

Derfor er enhver støtte til unionsbygningen og den kommende traktat ikke blot reaktionær. Den er også direkte vendt mod de europæiske folk selv. Også selv om den er pakket ind i drømme om EU som et venstreorienteret projekt. Unionen er og bliver en imperialistisk aktør, gjort af det samme stof som USA.

Striden i EU

Selvom forfatningen ikke som planlagt blev vedtaget på topmødet i december 2003, er den på ingen måde ude af spillet. Topmødesammenbruddet var dikteret af de store lande med Frankrig i spidsen, som en klar markering af at de ikke tåler, at deres magt-koncentration bliver antastet. Meget tyder dog på, at de lande, der har ydet modstand mod magtcentraliseringen hos de tre store, er på vej til at give sig.

De magtkampe, der præger EU i dag, er ikke udløst af Irak-krigen, men følger tværtimod andre linier. Det er en kamp mellem de store lande overfor de små lande. Den drejer sig ikke alene om EU-forfatningen, men er også nært sammenvævet med kampen om EU's budget og den bitre strid om ØMU'ens stabilitetspagt.

Vi har siden efteråret set et meget intensivt samarbejde mellem de tre store i EU, Frankrig, Tyskland, og Storbritannien. Denne trojka, E3-samarbejdet, foregår netop mellem store lande, der stod på hver sin side i Irak-krigen.

Stormagterne i E3 signalerer, at uanset hvad der sker med forfatningen, så vil de intensivere deres samarbejde. Det er ikke et enten-eller.

8: Se f.eks. Arbejderen 03.02.04 eller www.arbejderen.dk.

Hvis forfatningen vedtages, åbner denne netop mulighed for etableringen af en sådan elite. Hvis forfatningen ikke vedtages, vil de store landes muligheder for at skabe en elite være mere begrænset. Men som trojkaen allerede klart har demonstreret: I så fald arbejder de bare udenfor EU's rammer. Magten står over juraaen.

De europæiske monopoler er på ingen måde utilfredse med E3-landenes solo-ridt. Tværtimod. Tyskland, Frankrig og Storbritannien er alle lande, hvor der traditionelt har været et meget tæt og struktureret samarbejde mellem monopolerne og statsapparatet. Samtidig er det netop fra disse lande, at de største monopoler kommer.

Det er nødvendigt at ruste sig til kamp. Borgerskabet forsøger at bruge østudvidelsen som et brækjern for at få nedbrudt de positioner, som arbejderklassen og fagbevægelsen har tilkæmpet sig i EU-landene gennem årtier. Den billige arbejdskraft, der kan strømme ind i Danmark som løntrykkere, går hånd i hånd med arbejdsgivernes trusler om at flytte virksomheden til de nye medlemslande i EU, hvis ikke arbejderne i Danmark accepterer løntilbageholdenhed. Den såkaldte Lissabon-strategis målsætningen er, at EU skal slå USA i 2010 og blive verdens mest konkurrencedygtige økonomi.

Arbejdskraftens frie bevægelighed skal ikke blot presse lønnen i bund i vest. Den skal også undergrave de solidariske velfærdssystemer, som er opbygget i de nordiske lande. Kapitalens krav om frit vandrende arbejdskraft bruges som et argument for at indføre individuelle forsikringsordninger i stedet for solidariske skattefinansierede ordninger.

Kampen mod EU må nødvendigvis forbindes nøje med den skærpede klassekamp i Unionen. For arbejderklassen i de europæiske lande er den afgørende kraft i skabelsen af den folkelige enhed, der kan knække EU-imperialismen. Vi ser i disse år, hvordan der udvikler sig en stærk modstand mod overgrebene på arbejderklassens leve- og arbejdsvilkår, i takt med at Unionen stadigt tydeligere viser sin klassekarakter. Kamp mod ØMU-nedskæringer, mod forringelser i pension, løn og ansættelsesvilkår.

For at øge profitten, vil man etablere en stor gråzone af lavtlønnet

arbejde uden snærende faglige regler og begrænsninger for arbejdsgiveren. Forbilledet er det amerikanske arbejdsmarked. Derfor bliver der også sat ind for at nedbryde den faglige organisering.

Den politiske kampagne mod arbejderklassens organisationer kører i hele EU i øjeblikket. De europæiske socialdemokratier arbejder aktivt med for at trække tænderne ud af fagbevægelsen. Man ønsker, at fagforeningerne skal opgive strejkevåbnet og i stedet nøjes med at være bovlamme mødedeltagere rundt om det politiske bord. At vælge den vej er døden for fagbevægelsen.

Opbyg den folkelige enhed

Selv om folkeafstemningen om den kommende EU-forfatning er blevet udskudt, så har partiets linie været at fastholde grundelementerne i den plan vi vedtog på den 9. kongres, og som stadig har sin gyldighed.^{9*}

DKP/ML arbejder loyalt for at forene den brede skepsis og modstand, der eksisterer i befolkningen mod unionsudviklingen, og give vores bidrag til en stærk bred NEJ-bevægelse. Dette vil være forudsætningen for at kunne skabe et nej til EU-forfatningen, når den kommer til afstemning i Danmark.

Det er afgørende at vi forbereder os til den næste folkeafstemning allerede nu. Hvis vi vinder kampen mod den nye forfatning, skal vi have klare bud på hvad der skal ske, så vi ikke igen løbes over ende, som vi så det i 1992.

Forsvaret for den nationale suverænitæt er en hovedhjørnæsten i kampen mod imperialismen. Kampen mod imperialismen er international i sit indhold, men national i sin form. EU-modstanden er mere end noget andet et eksempel på, at denne gamle sandhed ikke har mistet sin værdi. Her er det åbenlyst, at nøglen til at sætte en kæp i hjulet for monopolerne planer om en superstat ligger nationalt.

9: Enhed mod Højre. Forlaget Arbejderen 2002 p. 41.

Kampen for national selvbestemmelse må under ingen omstændigheder overlades til højrekræfterne i Dansk Folkeparti. Det vil være en politisk katastrofe. Tværtimod er det blandt andet ved, at den folkelige unionsmodstand udfordrer Dansk Folkeparti, at man kan undergrave dette partis styrke.

Kampen for national selvbestemmelse er ikke en nationalistisk kamp for gud, konge og fædreland. Det er ikke en kamp der kan indsnævres til spørgsmålet om, hvorvidt magten skal ligge i Bruxelles eller i det danske Folketing. Det er først og fremmest en kamp for demokratiet, for den danske befolknings ret og mulighed for at træffe de afgørende beslutninger omkring vores eget liv. Vi vil selv kunne stemme om vores overenskomster, miljøpolitikken eller hvordan velfærden skal tilrettelægges.

Det kræver at der, med Folkebevægelsen mod EU som kerne, opbygges den bredest mulige alliance. Den må især rettes mod arbejderklassen, men den må også favne den kæmpende ungdom, globaliseringsbevægelsen, fredsbevægelsen, miljøorganisationer, småproducenter, fiskere, butiksejere og andre som kan mobiliseres til kamp for demokrati, velfærd og national selvbestemmelse, alt hvad unionsbygningen vil sætte over styr.

Der er behov for en bred folkelig alliance, som sprænger alle partipolitiske rammer, og isolerer unionsbyggerne på samfundets top. Derfor har DKP/ML, blandt andet på Folkebevægelsens Landsmøde i 2003, vendt os imod ethvert forsøg på at isolere venstrekræfterne nationalt og på europæisk plan ved at fokusere på opbygningen af en såkaldt socialistisk EU-modstand. Det er en forkert og sekterisk strategi der fremføres af Enhedslisten. Den vil isolere os fra vores naturlige allianceparntere i kampen for national selvbestemmelse og demokrati.

Hvis det lykkes igen at vinde en folkeafstemning og sikre et nej til unionsforfatningen, står vi for første gang i mange år med en konkret mulighed for at komme ud af EU. Skal denne mulighed omsættes til en realitet, kræver det en markant styrkelse af den konsekvente unionsmodstand, frem for alt Folkebevægelsen mod EU. Første skridt i denne styrkelse er EU-parlamentsvalget 13. juni, hvor kommunisterne ser

det som en vigtig opgave at arbejde for et succesrigt valg for liste N.

DKP/ML har understøttet betydningen af at rejse debatten om, hvordan Danmark kommer ud af EU. Efter et nej til EU-forfatningen vil den næste store opgave være at tilkæmpe os en folkeafstemning om selve EU-medlemskabet. Dette mål kan kun nås gennem et massiv politisk pres, samtidig med at der skal være rum til en ordentlig og reel debat i befolkningen om nødvendigheden af dette store skridt.

Kommunisterne har aldrig lagt skjul på, at vi ser kampen mod EU som et centralt element i en strategi for at frigøre Danmark fra imperialismen. Vi ser kampen i et socialistisk perspektiv.

Kampen mod imperialisme og krig

Den 15. februar 2003 gik snesevis af millioner af mennesker i demonstration på alle klodens kontinenter. I hundredevis af byer protesterede befolkningen mod den forestående amerikanske krig mod Irak. Det var den hidtil største demonstrationsdag i menneskehedens historie.

På trods af dette entydige folkelige signal valgte Bush og Blair at slippe krigen løs. I Danmark valgte den borgerlige regering at koble sig på USA's globale strategi i åbenlys strid med folkeretten og befolkningsflertallets ønsker.

Krigen byggede på et net af løgne. Løgnen om masseødelæggelsesvåbnene, som aldrig blev fundet. Løgnen om Irak's forbindelse til Al Qaeda. Løgnen om Irak's medvirken til terrorangrebet den 11. september. Løgnene flød ud af aviser og tv. Ministrene stod på nakken af hinanden for at gentage den manipulerede virkelighed, som blev fabrikeret på overtid i Det Hvide Hus.

Nu sidder USA og dets allierede i sumpen i Irak. Med verdens største krigsmaskine i spidsen vandt man en let sejr mod Irak, som var udmarvet efter den langvarige økonomiske blokade mod landet. Gennem den havde imperialismen misbrugt FN og påført befolkningen ufattelige lidelser. Vi glemmer ikke, at de besatte Irak efter det måske største bombardement i menneskehedens historie. Prisen blev betalt af den civile irakiske befolkning, som blev dræbt og lemlæstet i tusindvis.

Med den amerikanske besættelseshær rykkede også en hær af multinationale koncerner ind i Irak. De er i fuld gang med at plyndre Irak og dets naturrigdomme. Den irakiske olie, som i høj grad var krigens virkelige årsag, strømmer nu igen. Profitten løber direkte i monopolernes lommer. Anført af A.P. Møllerkoncernen, har danske virksomheder sikret sig fede ordrer i kraft af den ulovlige danske krigsdeltagelse.

Den amerikanske besættelsesmagt og de danske hjælpetropper har aldrig fået skabt det lovede demokrati i Irak. Landet er præget af en voksende folkelig modstand og væbnede aktioner fra en befolkning,

der i stigende omfang vender besættterne ryggen, fordi de økonomiske og humanitære forhold i landet er værre, end før amerikanerne og deres allierede rykkede ind i landet. Derfor støtter vi det irakiske folks kamp for frihed, demokrati og selvbestemmelse. Vi kræver alle besættelsesstyrkerne ud. Vi støtter kravet om frie og demokratiske valg, og at det irakiske folk får den fulde magt over deres eget land.

Som danske kommunister retter vi spydspidsen mod dansk imperialism, mod den nye danske militære strategi som vedhæng til USA's og EU's imperialistiske røverkrige. DKP/ML har arbejdet for en stærk fredsbevægelse, som rejser kampen mod den danske brigade og enhver dansk krigsdeltagelse, mod oprustningen, mod missilskjoldet i Thule osv.

Vi har ikke deltaget i fredsbevægelsen for at sætte os på den organisatoriske ledelse, men først og fremmest for at fremme rigtige ideer på et antiimperialistisk grundlag og give vores bidrag til at sikre en bred bevægelse. Vi har konsekvent modsat os, at sekteriske smågrupper har forsøgt at spænde fredsbevægelsen for deres egne snævre politiske projekter.

Arbejderen har gennem hele perioden været et vigtigt bidrag til fredsbevægelsen, som både har kunnet komme til orde og dagligt hente nyheder og argumenter til kampen mod imperialismen. Partiet har sat sine fingeraftryk på de store fredsdemonstrationer, på den vigtige fredskonference i Århus den 20.09.03, og på en række andre møder og aktioner og bidraget til udgivelsen af en CD, hvor en bred vifte af kendte kunstnere slog et slag for freden.

Men det er også en realistisk bedømmelse, at hverken DKP/ML eller de øvrige kommunistiske partier har haft de nødvendige kræfter til at sætte et markant præg på denne bevægelse og opbygge det fornødne afsæt til et mere permanent antiimperialistisk arbejde.

Tragedien i Madrid

Da bomberne sprang i Madrid den 11. marts i år forsøgte den davæ-

rende spanske regeringschef Aznar at fortsætte med løggen som redskab. Han lagde ansvaret på ETA og spredte denne løgn igennem medierne, gennem de udenlandske ambassader og helt ind i FNs Sikkerhedsråd, som uden nogen form for beviser erklærede, at ETA stod bag terrorangrebet.

Men sandheden slog sig igennem. Den spanske fredsbevægelse væltede Aznar. Nu venter opgøret med Bush, Blair og Fogh. Krigsforbrydere, som alle burde stilles for en international domstol for deres forbrydelser mod det irakiske folk og for deres krænkelser af international ret. Det er deres politik, der nu har gjort vores lande og folk til potentielle terrormål.

I stedet for at erkende deres fejl, erklærer regeringscheferne nu på stribe, at de vil optrappe kampen mod terror yderligere, blandt andet ved at skære endnu en solid skive af de demokratiske rettigheder. Også Fogh er med i dette hylekor. Samtidigt forbereder NATO-partierne i Folketinget sig til at sende danske soldater i kamp i nye krige.

Dansk sikkerhedspolitik på farlig kurs

Der er ingen militære trusler mod Danmark. Det har i årevis været en enestående historisk mulighed for at overføre krigsbudgetterne til sociale formål. Men regeringen og NATO-partierne i Folketinget har i stedet valgt at gøre militære midler til et vigtigt element i dansk udenrigspolitik. Dette vanvid kan kun stoppes af en aktiv fredsbevægelse.

I øjeblikket foregår der en storstilet omlægning af Danmarks militære styrker. Det er en proces, der vil blive forstærket med det kommende forsvarsforlig, der forhandles i øjeblikket. Hovedopmærksomheden flyttes fra forsvaret af Danmarks grænser til opbygningen af militære eliteenheder, der skal deltage i militære aktioner langt fra landets grænser. Konsekvenserne er mange, bl.a. indkøb af nye våbentyper og en trinvis overgang til en professionel hær, som nu er på dagsordenen. Denne udvikling i Danmark må ses i en global sammenhæng.

Bush-strategien

Terrorangrebet 11. september 2001 blev startskuddet til en ny og endnu mere aggressiv amerikansk strategi, den såkaldte Bush-strategi.

Bush erklærede, at ingen har og ingen nogensinde vil få samme militære styrke som USA, der har sat kurs mod verdensherredømmet. Han stillede verden overfor valget: »*Enten er i med os eller mod os*« og indførte doktrinen om slyngelstater og forebyggende angreb. Der er direkte konfrontationskurs mod folkeretten, en direkte kurs mod nye krige.

USA's supermagtsstilling bevares kun i kraft af dets militære styrke, ikke i kraft af den amerikanske økonomis styrke, der er på linie med EU's. Og Bush er villig til med alle midler at fastholde kursen mod verdensherredømmet.

USA bruger i dag næsten halvdelen af de samlede militærudgifter i verden. De astronomiske militærbudgetter betyder, at USA's økonomi skævvrides.^{10*} Underskuddet på statsfinanserne er i en størrelsesorden, der for ethvert andet land øjeblikkeligt ville betyde endog meget stramme krav fra IMF og verdensbanken. Krigen, krisen og de store skattelettelser til den mest velstillede del af befolkningen har simpelt hen slået bunden ud af den amerikanske statskasse. Den økonomiske krise har gjort USA endnu mere aggressiv.

Bush-strategien satte kampen mod terror øverst på dagsordenen. Men selv hvis man bedømmer denne kampagne på dens egne præmisser er den slået fejl. Terroren er ikke blevet svækket og inddæmnet. Tværtimod har den amerikanske strategi for verdensdominans betydet, at en lang række folk og lande er blevet ydmyget.

10: I 2001 stod USA for 40 procent af de samlede militærudgifter i verden – 2.700 milliarder kr. Det er dobbelt så meget som Rusland, Japan, Kina, Storbritannien, Frankrig og Tyskland tilsammen.

Bush forøgede disse udgifter fra 2001 til 2002 med 400 milliarder kroner. Denne stigning er dobbelt så stor som Tysklands samlede militærbudget. Der var igen store stigninger i 2003, først og fremmest på grund af de enorme udgifter til krigen i Irak. Samtidigt raser den økonomiske krise i USA og underskuddet på det amerikanske statsbudget er rekordstort.

Verdens stærkeste krigsmaskine udkæmper en kamp for uretten. Den har vundet militære sejre, men har samtidigt skabt de ideelle vækstbetingelser for afmagt og terrorisme. Terroraktionerne i Madrid er en konsekvens af denne udvikling. Den amerikanske strategi har ikke skabt øget sikkerhed, men det modsatte. Vi glemmer ikke, at det var USA der skabte Bin Laden og hans fanatiske styrker i Afghanistan. De blev uddannet og rustet til tænderne til kampen mod Sovjetunionen i den hidtil største CIA-operation nogensinde.

Nu er det Bush-strategien, som fremelsker nye fanatiske kæmpere, der er villige til at lave terror som hævn for de endeløse ofre, imperialismen har påført deres lande og folk. På trods af utallige løfter, har USA og dets allierede ikke taget et eneste skridt til at løse hverken det palæstinensiske spørgsmål eller nogen af de andre grundlæggende problemer i den såkaldte tredje verden.

For en brøkdel af de amerikanske militærudgifter kunne man løfte hele verdendele ud af den desperation og fattigdom, som er med til at skabe vækstlaget for terrorgrupperne. USA og dets allierede har bevidst fravalgt dette. Det burde vække til eftertanke.

Den kommunistisk enhedsproces

På DKP/ML's 9. kongres understregede vi behovet for, at der blev etableret en egentlig enhedsproces. På denne kongres kan vi konstatere, at det er lykkedes, efter at der igennem lang tid har været et stadigt tættere samarbejde mellem de kommunistiske partier.

Efter aftale mellem partiernes landsledelser er samarbejdet ud over hele landet blevet styrket og konsolideret. Hvor det er muligt, holdes der i dag regelmæssigt fælles medlemsmøder, mange steder kombineret med studier i den kommunistiske teori. Partiernes indsats i klassekampen koordineres lokalt og centralt.

Som de mest aktive partier i klassekampen har DKP/ML og KPID længe haft et særligt behov for at koordinere deres aktiviteter. Af særlig betydning var den faglige konference for kommunister med faglige tillidsposter, som blev afholdt den 8. - 9. marts 2003. Den løftede det faglige samarbejde op på et højere niveau frem mod dannelsen af et fælles faglig sekretariat. Det har siden koordineret partiernes faglige arbejde og afholdt fælles møder for partiernes faglige tillidsfolk.

Det er en udvikling, som afspejler, at de fagligt aktive kammerater allerede samarbejder så tæt, at de i det daglige arbejde er begyndt at mærke fordelene ved, at kommunisterne samles.

I 2003 gennemførtes Rød Sommerlejr for første gang i et samarbejde mellem DKP/ML og KPID. Det var en stor succes, som styrkede enheden og muliggjorde, at partiernes medlemmer lærte hinanden bedre at kende. Derfor var det helt naturligt at fortsætte samarbejdet også omkring dette års lejr. Den vil være et vigtigt skridt i den videre proces og en enestående mulighed for at partiernes medlemmer kan mødes og lære hinanden bedre at kende, uden at lejrenes hidtidige bredde krænkes.

En todelt proces

I takt med at processen udviklede sig, blev det både muligt og nødvendigt, at partierne mere klart udtrykte deres holdning til processens mål og videre forløb.

Landsledelsen vedtog derfor for knapt et år siden en udtalelse som understregede:

Opgaven nu er konkret at undersøge muligheden for sammen at danne et nyt kommunistisk parti. Dette parti må efter vores opfattelse bygge på følgende:
A: Ideen om arbejderklassens fortrobsparti, der anvender den demokratiske centralisme som dets organisatoriske princip.
B: Et marxistisk leninistisk program for arbejderklassens kamp og den socialistiske revolution i Danmark.^{11}*

Derfor understregede landsledelsen, at: *»Disse principper og ideer må anerkendes af de partier, der ønsker at bygge det fælles kommunistiske parti.«^{12*}*

DKP/ML og KPID har et program og demokratisk centralisme som organisationsprincip. Begge partier har desuden vedtaget, at vi ønsker at undersøge mulighederne for at danne et fælles parti.

Med dette fælles afsæt besluttede vi i efteråret 2003 at optrappe tempoet i enhedsprocessen og indlede diskussioner mellem landsledelserne omkring de mest centrale ideologiske spørgsmål. Det fælles erklærede formål var at undersøge, om enigheden er så stærk, at der er grundlag for at danne et fælles kommunistisk parti.

Det ligger i direkte forlængelse af vores beslutninger fra både partiets 8. og 9. kongres, hvor vi understregede, at den kommunistiske samling

11: DKP/ML's forslag omkring kommunisternes enhed. Udtalelse fra landsledelsen 13.06.03.

12: Samme.

hovedsageligt vil kunne ske ved *en regulær sammenlægning mellem processens hovedkræfter DKP/ML og KPID.*^{13*}

Møderne mellem DKP/ML og KPID er blevet mødt med en del kritik fra en række kammerater i DKP, der som erklærede tilhængere af enhedsprocessen føler sig sat udenfor. Der har også været forslag om, at DKP/ML og KPID stillede vores fællesmøder i bero, indtil DKP har afsluttet sin programdebat og vedtaget et parti-program. Det er endnu en understregning af, at processen er kompliceret.

Det var imidlertid både nødvendigt og rigtigt at etablere en todelt proces, fordi de grundlæggende betingelser for at involvere alle tre partiers landsledelser i den afholdte møderække om de grundlæggende teoretiske spørgsmål ikke var og stadig ikke er tilstede. DKP har ikke demokratisk centralisme. DKP står reelt uden et egentligt parti-program. En programdebat løber i partiet, foreløbigt frem til dets næste kongres.

Der har været afholdt en lang række møder mellem de tre kommunistiske partiers ledelser. Her er der diskuteret spørgsmål af fælles interesse, og partiernes arbejde er på forskellige områder koordineret. Der er også afholdt fælles møder mellem partiernes EU-udvalg. Enkelte steder er der også lokale møder mellem partiernes lokale afdelinger. Landsledelserne i de tre kommunistiske partier har ligeledes indgået en aftale om at styrke det fælles samarbejde.

DKP er således ikke koblet af processen. Det er der ingen der ønsker. Tværtimod har det hele vejen igennem været vores bestræbelse at styrke og udvikle samarbejdet med DKP overalt, hvor det er muligt. Det er DKP/ML's opfattelse, at DKP på et tidspunkt, hvor partiet har vedtaget et marxistisk leninistisk program og indført demokratisk centralisme, kan indtræde som en ligeberettiget part i den proces, der i dag løber mellem DKP/ML og KPID.

13: Se f.eks. Landsledelsens beretning til DKP/ML's 9.kongres.

Forlaget arbejderen 2002 side 28.

Rammerne for enhedsprocessen

Enhedsprocessen har bragt partierne stadig tættere på hinanden. I takt med at processen skrider fremad, får de beslutninger det ene parti træffer også stadig større konsekvenser for det andet og omvendt. Derfor handler partierne i respekt for hinanden. Stadigt oftere er der taget initiativ til koordinering og fælles optræden i klassekampen. DKP/ML's holdning har været at støtte ethvert initiativ, der styrker enheden og hele den kommunistiske bevægelse i Danmark.

Den kommunistiske enhedsproces kan ikke udvikles ved at et parti opsluger et andet eller ved at påtvinge et andet sine egne holdninger. Det må være en ligeberettiget og demokratisk proces mellem selvstændige partier. Det er samtidigt en proces, der kun har mening med medlemmernes aktive støtte.

Derfor har landsledelsen i hele kongresperioden arbejdet for at sikre et højt informationsniveau om processens udvikling, gennem Arbejderen, Partiarbejderen og på partiets interne hjemmeside.

Samlingsprocessens temaer har været en rød tråd i alle partiafdelingernes diskussioner. Overalt har meldingerne været de samme. Der er fuld støtte i partiet til at fortsætte processen fremad. Det giver denne kongres et solidt beslutningsgrundlag, at partiet er forenet.

Fællesmøderne mellem DKP/ML's og KPID's Landsledelse

Der er nu afholdt tre tematiske fællesmøder mellem DKP/ML's og KPID's landsledelser. Disse møder har vist, at der er en grundlæggende enighed mellem de to partier omkring de helt afgørende teoretiske spørgsmål.

Vi ved at der er forskelle og også uenigheder. Dem kan vi ikke stemme om på vores fællesmøder. Men vi kan og skal diskutere dem i et forsøg på at arbejde os frem mod fælles opfattelser. Vi kan nedsætte arbejdsgrupper eller finde andre former for at arbejde videre med sådanne spørgsmål, der opstår i løbet af processen. Vi skal se fremad i forståelse

for nødvendigheden af den opgave, vi ønsker at løse, og ikke lade os stoppe på halvvejen.^{14*}

Det har været en meget positiv proces, hvor de to ledelser har lært hinanden bedre at kende og diskuteret i en kammeratlig og positiv atmosfære. Det er en tydelig afspejling af, at de to partiers ledelser er gået ind i processen med ønsket om, at den afsluttes med succes.

Selv om processen skrider stadig hurtigere fremad og udvikler sig ud over hele landet, så er det utroligt vigtigt, at den udvikles med omtanke. Det er ikke en let proces, og dens positive udfald er ikke en naturlig. Det er også en historisk proces, formodentlig uden sidestykke i Europa, at to kommunistiske partier fra hver sin internationale strømning seriøst kæmper for at skabe grundlaget for sammen at danne et kommunistisk enhedsparti.

Fællesmøderne med KPID's landsledelse har bekræftet, at der er en høj grad af teoretisk enhed mellem vores partier omkring klasseanalysen, strategien og det kommunistiske parti. Der er stadig uafklarede spørgsmål og enkelte uenigheder, som må diskuteres videre, især omkring klasseanalysen.

Det er DKP/ML's opfattelse, at enhedsprocessen kræver omtanke, så hvert eneste nyt skridt, der tages, konsoliderer enheden, der opbygges på grundlag af fælles principper. Derfor har landsledelsen fremlagt et forslag til udtalelse til DKP/ML's 10. kongres, som kommer med en klar og entydig udmelding. Efter vores opfattelse står vores parti i dag enigt bag ønsket om en dybtgående, effektiv og målrettet proces frem mod dannelsen af et fælles kommunistisk parti. Kommunistisk enhed er ikke blot en smuk fremtidsvision. Det er i dag en realistisk mulighed, som ligger inden for rækkevidde.

Der er en enestående historisk situation på baggrund af de sidste års meget positive udvikling. Griber vi den, kan vi sammen skabe fundamentet for en kommunistisk offensiv. Taber vi muligheden på gulvet,

14: Jørgen Petersens velkomst til det første fællesmøde mellem DKP/ML's og KPID's Landsledelser.

vil den kommunistiske bevægelse i Danmark være dybt påvirket af dette i mange år.

Om DKP/ML's arbejde

DKP/ML er langt fra at kunne udfylde alle de opgaver, som et stort og alsidigt udbygget parti kan udfylde. En samling af de kommunistiske kræfter i Danmark i et fælles parti betyder et vigtigt skridt i denne retning. Det vil forene den kerne af kommunister, der kan stå i spidsen for at opbygge et stærkt kommunistisk masseparti, der kan tilkæmpe sig rollen som arbejderklassens fortrop. Også derfor har vi prioriteret den kommunistiske enhedsproces så højt.

DKP/ML er stadig et lille parti. Det lægger vi ikke skjul på. Men det kræver, at vi har meget præcise og realistiske vurderinger af vores egne kræfter og muligheder. I den forløbne kongresperiode er partiet blevet testet i klassekampens vigtigste slag og i den kommunistiske samlingsproces. Det har styrket partiet, og der er ingen tvivl om, at vi kommer til denne kongres som et enigt og homogent parti.

DKP/ML's arbejde har i kongresperioden haft spørgsmålet om kommunistisk enhed som den røde tråd i alt vores arbejde. Det høje prioritering omkring den kommunistiske enhedsproces har ubetinget været rigtig, men den har også betydet, at vi i et vist omfang har vendt opmærksomheden indad mod den kommunistiske bevægelse og vores egne diskussioner. Det er både nødvendigt og uundgåeligt. Det er meget vigtigt, at vi er bevidste om dette og udnytter de muligheder og situationer der opstår i klassekampen til at igangsætte politiske kampagner og profilere partiet og Arbejderen.

Det er en bestandig bestræbelse i vores arbejde at vi bliver dygtigere til på en dynamisk måde at kombinere partiarbejdet med vores indsats i massearbejdet. Der er ingen modsætning mellem at lave partiarbejde og massearbejde. Begge dele er uundværlige for det kommunistiske parti og udvikles i et nært samspil i overensstemmelse med de prioriteringer vi foretager kollektivt.

Støtten til den enkelte kammerats politiske arbejde er meget vanskelig i de store afdelinger. Her har partigrupperne og i perioder også et særligt forum for de unge været nødvendige supplement. Sådanne initia-

tiver er blevet udviklet alt efter de lokale forhold og behov, men også her har der været vanskeligheder med at sikre den nødvendige kvalitet i ledelsesarbejdet.

Partiets faglige arbejde har igennem hele perioden haft meget høj prioritet. Mange af partiets dygtigste kammerater gør en flot og stor indsats. Men vi står meget ofte i en situation, hvor det er vanskeligt at bringe dette arbejde ind i en kollektiv og partimæssig sammenhæng. Det betyder igen, at den enkelte kammerat nogle gange ikke får den støtte, som faktisk burde gives gennem partiet.

Gennem perioden har der været gjort tiltag til at opbygge et fungerende fagligt landsudvalg, som vi manglede i den forrige kongresperiode. Det har været forbundet med meget store vanskeligheder og er i dag erstattet af et fælles fagligt sekretariat sammen med KPID.

Svaghederne i ledelsesarbejdet har betydet, at mulighederne for en frugtbar erfaringsudveksling og politisk debat mellem alle partiets faglige kræfter på tværs af afdelingerne kun udvikles i et begrænset omfang. Derfor har landsledelsen forsøgt at tage forskellige skridt, først og fremmest for at dække de fælles politiske behov gennem Arbejderen, en særlig faglig debat på partiets interne hjemmeside og et forslag om, at det fælles faglige sekretariat, vi har etableret sammen med KPID, også arbejder med disse spørgsmål.

Blandt de nye positive skridt, der kan nævnes, er også etableringen af en fælles gruppe for fagligt aktive i den offentlige sektor, som DKP/ML og KPID er i gang med at opbygge i København.

Ungdomsarbejdet

I kongresperioden har der været store vanskeligheder med at mobilisere de unge partimedlemmer til at lave kommunistisk ungdomsarbejde og især til at arbejde i Rød Ungdom. I Rød Ungdom har partiets arbejde været yderst nødtørftigt. Selv om vi gang på gang har understreget betydningen af dette arbejde, har det været meget svært for os at sikre et omslag i praktisk handling. Landsledelsen har ikke viet dette

spørgsmål tilstrækkelig opmærksomhed. Samtidig har der været vanskeligheder ved at sikre opbygningen af handlekraftige lokale ledelser og et landsdækkende ungdomsudvalg.

Der har været en række tilløb, men de er hurtigt faldet sammen igen. På det seneste er der taget skridt til at opbygge et egentligt ungdomsmiljø i partiet i Århus, og lignende initiativer diskuteres i København. Men i længden står og falder disse initiativer med skabelsen af en større ledelsesmæssig fokusering.

Op til kongressen afholdt landsledelsen en vellykket ungdomskonference, som samlede flertallet af de unge partimedlemmer fra hele landet. Det har givet flere kammerater mod på at kaste sig ind i løsningen af de opgaver, der ligger i ungdomsarbejdet. Samtidigt har konferencen også startet en debat blandt de unge partimedlemmer om, hvad der kan og bør gøres nu for igen at skabe det dynamiske ungdomsmiljø i og omkring DKP/ML, der gennem tiden har fået så mange revolutionære unge til at organisere sig i partiet.

Skoling og teoretisk arbejde

På de senere kongresser har vi ofte understreget betydningen af, at partiet på en og samme tid forbedrer sin uddannelsesvirksomhed og sit teoretiske arbejde i det hele taget.

At være revolutionær fortrop betyder ikke kun, at man går forrest, men også at man ser fremad. Det betyder at fortroppen skal være i stand til at håndtere den videnskabelige teori, således at den bliver i stand til at analysere det omgivende samfund, nationalt såvel som globalt.^{15}*

Igennem de seneste år er partiets samlede skolingsarbejde blevet forbedret. Vi har et rimeligt velfungerende introduktionsforløb for nye medlemmer, som gennemgår partiets program, vedtægter, partiets historie og de vigtigste elementer i partiets konkrete politik.

15: Teorien om det kommunistiske parti, Joan Ågot Pedersen. Oplæg afholdt på fælles landsledelsesmøde med KPID.

I partiets afdelinger er skoling i dag blevet et integreret element. Det er med til at sikre uddannelsen af partiets medlemmer og er samtidigt meget vigtig for at fastholde og styrke partiets enhed. I direkte forlængelse af udviklingen af den kommunistiske enhedsproces har partiafdelingernes skoling været koncentreret ind om klasseanalysen, strategien og spørgsmålet om det kommunistiske parti. Ikke som gold indlæring af principper, men direkte forbundet til de centrale problemstillinger i processen og nært knyttet til de forandringer, der er sket i samfundet i de seneste år.

Som grundlag for diskussionerne i afdelingen har landsledelsen udarbejdet en række skolingsoplæg og materialer, som efterfølgende er blevet udgivet i selvstændige pjecer for at gøre partiets teoretiske arbejde og analyser tilgængelige for hele den kommunistiske bevægelse.

Det er et rimeligt omfattende arbejde, partiet har lavet på disse områder i den forløbne kongresperiode. Det ligger i direkte forlængelse af den proces, vi igangsatte efter socialismens sammenbrud i 1989-91 for at bringe vores teoretiske og strategiske tænkning på højde med tidens krav.

Det teoretiske arbejde er i dag nært knyttet til enhedsprocessen og vil nødvendigvis blive tilrettelagt i nær sammenhæng med denne. Det gælder også omkring klasseanalysen. Her var forventningen på sidste kongres, at dette arbejde kunne afsluttes nu, men det er langt fra tilfældet.

Der er blevet lavet et stort, men endnu uafsluttet arbejde med at analysere det danske klassesamfund og de forandringer, der er sket i de seneste år. Men arbejdet er ikke færdigt. Derfor er det landsledelsens indstilling, at det lægges som en opgave på den kommende landsledelses bord, med henblik på at arbejdet bringes til en afslutning inden den 11. kongres.

På den 9. kongres understregede vi betydningen af at styrke afdelingernes arbejde, netop fordi afdelingerne er krumtappen, både når det gælder aktiviteter og partidemokratiet.

Vores erfaring viser, at det bedst kan ske gennem at styrke det politiske ledelsesarbejde. Det kan give et løft til de politiske diskussioner på møderne, sikre at afdelingerne handler i klassekampen og forbedrer støtten til den enkelte kammerats arbejde. Hovedproblemet er, at vores ledelser er små og overbebyrdede og heller ikke har fået den støtte de har brug for fra landsledelsen.^{16}*

Der har været en række bestræbelser på at forandre denne situation, først og fremmest gennem at forsøge at inddrage flere kammerater i det lokale ledelsesarbejde. Sammen med bestræbelserne på at udvikle et stadigt mere alsidigt kommunistisk uddannelsesprogram som en løftestang for at uddanne de nye partiledere, som der er så stort behov for over hele landet.

Men grundlæggende set er situationen ikke forandret, hvad der hænger meget nært sammen med partiets størrelse. I de sidste to år er partiet størrelse stort set uforandret. Derfor har der simpelthen været meget begrænsede muligheder for at tilføre nye kræfter til de lokale ledelser. Som en overgangsform eksperimenteres der i stedet med at inddrage flere kammerater i arbejdet gennem nedsættelse af ad hoc-grupper til løsning af konkrete opgaver.

I områder med få partimedlemmer er vanskeligheden ved at opbygge de lokale ledelser og velfungerende afdelinger yderligere forstærket af store afstande og lange rejsetider. Landsledelsen har forsøgt at støtte disse afdelinger og deltaget på en række af deres møder, men det er blevet et stadigt voksende problem for partiet, at vi ikke har været i stand til at opbygge et fungerende organisatorisk udvalg og et organisatorisk skolingsprogram.

16: Beretningen til DKP/ML's 9. kongres side 24 og 25. Forlaget Arbejderen 2002.

Landsledelsens arbejde

Landsledelsen har i hele kongresperioden holdt månedlige møder, som har fokuseret på at lede partiet samlede arbejde fremad i overensstemmelse med de målsætninger, vi besluttede på den 9. kongres.

Landsledelsen har arbejdet som en kollektiv ledelse. I forbindelse med vedtagelsen af partiets årsplaner har landsledelsen fordelt sine kræfter og fastlagt klare prioriteringer for alle ledelsens medlemmer. For landsledelsen er en arbejdende ledelse, der skal sikre at de truffne beslutninger omsættes konkret mellem møderne.

Som en relativt lille ledelse har det knebet med at få kræfterne til at slå til i forhold til de mange opgaver, der har været. Det er et problem, som er yderligere kompliceret af, at vi ikke i dag er i stand til at sikre en fuldt udbygget udvalgsstruktur. Det har vi forsøgt at kompensere for ved at indbyde kammerater med erfaring og viden, hvor det har været relevant og muligt. Der har ligeledes været taget konkrete skridt til at sikre et nært samarbejde mellem landsledelsen og redaktionsledelsen på Arbejderen.

Det største problem for ledelsen har været en bestandig kamp for at fastholde koncentration og fokus omkring de fælles partimæssige ledelsesopgaver, fordi alle ledelsens medlemmer i det daglige står med meget store og krævende opgaver både i parti- og massearbejdet.

Partiets apparat

Det har i mange år været et stort aktiv for DKP/ML at vi har haft et relativt stærkt partiapparat. På partiets landskontor i København, på Arbejderens redaktion i København, Århus og Aalborg, på trykkeriet, abonnementsafdelingen og i de øvrige funktioner der varetages, er der i kongresperioden lavet et kæmpemæssigt arbejde. Uden det havde det hverken været muligt at udgive et kommunistisk dagblad eller samle trådene i partiarbejdet.

Partiets apparat er underlagt landsledelsen og fungerer i praksis som et direkte og dagligt redskab for denne. Samtidigt med vedtagelsen af partiets årsplaner og konstitueringen af partiets udvalg, udpeger landsledelsen også redaktionsledelsen og ledelsen af de funktioner der varetages i partiapparatet.

Vi har haft vanskeligheder med at bemane alle nødvendige funktioner i det daglige arbejde, først og fremmest omkring abonnementsafdelingen på Arbejderen. Men som det blandt andet fremgår af det flotte og professionelle materiale, der er udarbejdet til fremstødet for Arbejderen, er dette nu løst for en tid.

Danmarks røde dagblad i markant fremgang

Igennem hele sin eksistens har DKP/ML kæmpet for at udgive Arbejdereren, siden 1982 som dagblad. Det har været en kraftanstrengelse for et lille parti som vores, arbejdsmæssigt såvel som økonomisk. Men det er også et udtryk for, hvor stor værdi vi tillægger det, at den kommunistiske bevægelse dagligt kan komme til orde i et stadigt mere højredrejet og ensrettet medie billede.

På DKP/ML's 9. kongres var der en meget vigtig diskussion omkring Dagbladet Arbejdereren. Vi stod reelt i en situation, hvor det var en betingelse for avisens overlevelse på bare lidt længere sigt, at Arbejdereren fik et politisk løft og at dens økonomiske fundament blev styrket.

Kongressen tog denne udfordring op og udstak en meget klar kurs for udviklingen af Danmarks røde dagblad. I en udtalelse fra kongressen blev det understreget:

For at Arbejdereren kan spille den rolle der er brug for, må vi sikre et kvalitetsløft af avisens indhold. Derudover er det nødvendigt med nye 500 abonnenter i den kommende kongresperiode for at sikre det økonomiske grundlag for udgivelsen af et dagblad.^{17}*

Samtidigt rettede kongressen en appel til hele den kommunistiske bevægelse om aktivt at bidrage til at sikre Arbejderens udvikling og overlevelse, først og fremmest ved at partiernes medlemmer abonnerer og bruger avisen og støtter de økonomiske kampagner. Denne appel gentager vi fra denne kongres.

Dagbladet Arbejdereren er i dag det eneste dagblad med rødder i arbejderbevægelsen. Det stiller avisen overfor en stor udfordring, men også med et stort ansvar. Målgruppen er først og fremmest de aktive og kæmpende lag i arbejderklassen. Det er de fagligt aktive på landets

17: Enhed mod højre. Udtalelser fra DKP/ML's 9. kongres. Forlaget Arbejdereren, marts 2002.

arbejdspladser og i fagforeningerne. De kammerater, som er udslagsgivende for udviklingen af arbejderklassens kamp. Derfor har vi også bevidst arbejdet med at rette avisen ind mod denne målgruppe.

I kraft af avisens stadigt større rodfæste i laget af fagligt aktive er der skabt en ny mulighed for dagligt at formidle partiets politik til tusinder af mennesker, også på arbejdspladser og i områder, hvor der i dag ikke findes partiafdelinger. Det betyder, at mange har lært partiet at kende igennem avisen.

I diskussionerne om kommunistisk enhed er spørgsmålet om ejerforholdet blevet rejst. Landsledelsen har på den ene side arbejdet for samarbejdsaftaler med de kommunistiske partier og en række progressive og demokratiske organisationer. Samtidigt har vi fastholdt, at Arbejderens redaktionelle linie entydigt vil blive fastlagt i DKP/ML, indtil den kommunistiske bevægelse er blevet samlet. Det er partiet og dets organisation, som i sidste ende er garanten for avisens politiske linie, bredde og overlevelse.

Med afsæt i kongresbeslutningerne på den 9. kongres er Arbejderen blevet udviklet. Nye journalister blev knyttet til avisen, også fra KPID og udenfor partiernes rækker. Fra redaktionens side er der lagt en kæmpemæssigt arbejde med at give Arbejderen et politisk løft. Rigtigt mange skribenter og aktive i klassekampen har gjort deres til at styrke det røde dagblad. Det har været en positiv udvikling, som vi ønsker skal fortsætter.

For en måned siden så vi det flotte resultat af et langvarigt arbejde med at forny og modernisere avisens udseende. Det er et godt arbejde der er lavet i en meget spændende proces, hvor der blandt andet har været tilknyttet en gruppe af unge iderige layoutere, som har givet Arbejderen et moderne og indbydende udseende.

Arbejdet med abonnementstegningen er igen kommet i fulde omdrejninger. Vi har i dag 511 flere end ved forrige kongres. At nå så langt har krævet en kraftanstrengelse og er et af de vigtigste resultater i den forløbne kongresperiode.

Fra denne kongres skal der lyde en tak til de mange hundrede læsere, der måned efter måned bidrager med stort og småt. Tak til de mange organisationer, ikke mindst fagforeninger, som ved at tegne abonnemeter og indbetale støttebeløb bidrager til Arbejderens overlevelse. Siden den 9. kongres er der indsamlet næsten 1.500.000 kroner til Arbejderen ved en fælles kraftanstrengelse, der har sprængt rammerne for alle tidligere indsamlinger. Tak for alle bidragene og de utallige initiativer der er taget for at hente pengene hjem.

International solidaritet

DKP/ML har altid prioriteret det internationale arbejde højt og har også i denne kongresperiode haft en omfattende møde- og rejsevirk-somhed. I forbindelse med det danske EU-formandskab gennemførte vi flere fælles aktiviteter sammen med vores søsterpartier.

I det hele taget har vi deltaget i mange møder, demonstrationer og konferencer rundt i Europa, rettet imod den europæiske union. Flere gange har vi lavet en fælles delegation med KPiD og fremlagt fælles oplæg, i naturlig forlængelse af vores stadig tættere samarbejde og fælles ønske om at styrke den kommunistiske bevægelse i Europa og den folkelige unionsmodstand.

Vi sender vores solidariske hilsner til Cuba og Nordkorea og alle andre lande, der nægter et bøje sig for USA's blokade og afpresning. De socialistiske lande fortsætter under meget vanskelige forhold deres kamp for at bevare deres frihed og selvstændighed. De har retten på deres side til selv at bestemme den kurs de vil følge. Under det nuværende globale styrkeforhold er det en kamp, der ubetinget afkræver stor respekt. Derfor er det også naturligt for vores parti at bidrage aktivt til udviklingen af venskabs- og solidaritetsarbejdet gennem støtte til Dansk-Cubansk Forening og Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea.

DKP/ML støtter Boykot Israel-kampagnen, der har forsøgt at mobilisere nye kræfter i solidaritet med det palæstinensiske folk, der under de vanskeligste betingelser kæmper en ulige kamp mod den israelske krigsmaskine og den illegale apartheidmur, som skal knuse drømmen om et frit og demokratisk palæstina.

Den såkaldte antiglobaliseringsbevægelse gennemgår en hurtig udvikling i disse år. I den forløbne kongresperiode er der dannet en dansk afdeling af Det Sociale Forum, der har sat fingeren på en lang række af konsekvenserne af den imperialistiske rovdraft af mennesker og natur. Det er en positiv ting, som vi hilser velkommen.

Fra denne kongres sender vi vores varme og solidariske hilsner til alle vores kommunistiske søsterpartier rundt på hele kloden. Vi udtrykker vores ønsker om yderligere at styrke vores forbindelser og samarbejde i den fælles kamp imod imperialismen og krig.

Til den internationale kommunistiske bevægelse sender vi et budskab præget af optimisme. Vi afholder DKP/ML's 10. kongres i en situation, hvor de danske kommunister har sat kurs mod enhed og øget samarbejde. Sammen er vi ved at skabe et fælles fundament, som igen kan bringe kommunisterne i offensiven som et klart politisk alternativ for arbejderklassen og den revolutionære ungdom. Der er ingen tvivl om, at der i denne proces ligger kimen til at skabe store forandringer.

DKP/ML's landsledelse, 20. marts 2004

Bilag:

DKP/ML's internationale aktiviteter:

Besøg hos:

Tyrkiets Arbejderparti (EMEP)
Italiens Kommunistiske Forum
Spaniens Folks Kommunistiske Parti
Brasiliens Kommunistiske Parti (PCdoB)
Cubas Kommunistiske Parti

Besøg af:

Cubas Kommunistiske Parti
Koreas Arbejderparti
Nepals Kommunistiske Parti
(Forenede marxist-leninister) – CPN/UML
Irak's Kommunistiske Parti
Irakisk opposition
Brasiliens Kommunistiske Parti (PCdoB)
Norges Kommunistiske Arbejderparti (AKP)
Sveriges Revolutionære Kommunistiske Parti (KPML(r))
MLKP (Tyrkiet)

Samtaler med:

FNARC (Frankrig)
Hollands Ny Kommunistiske Parti
Ecuadors Kommunistiske Parti ML
Mexicanske Kommunisters Parti
Englands Ny Kommunistiske Parti
Tysklands Kommunistiske Parti (KPD)
Belgiens Arbejderparti
Sovjetunionens Kommunistiske Parti
Tyrkiets Kommunistiske Parti

Uformelle samtaler med:

Ukraines Kommunistiske Parti
Grækenlands Kommunistiske Parti

Konferencer:

Konference for kommunistiske partier i Europa
og Middelhavsområdet (Spanien)
1. maj-konference (Belgien, to gange)
Palæstina-solidaritet (Italien)
Cuba-solidaritet (Belgien)
EU-forfatning (Grækenland)
Solidaritetskonference med Nordkorea (Belgien)

Udgivelser:

Enhed mod Højre. Forlaget Arbejderen 2002.
Mod Udlicitering og privatisering,
Tekster i Tiden nr 1, 2002 Forlaget Arbejderen 2002.
En appel om enhed, Forlaget Arbejderen november 2002.
Arbejderklassen og det nationale spørgsmål.
Forlaget Arbejderen marts 2003.
Verdens Folk i kamp mod det fjerde rige.
Forlaget Arbejderen april 2003.
Klasserne i Danmark. Forlaget Arbejderen maj 2003.
Arbejderklassen der ikke blev væk.
Forlaget Arbejderen september 2003.
EUSA- to alen af et dårligt stykke.
Forlaget Arbejderen december 2003.